

סדר הלימוד ליום ד' טבת:

סדר לקוטי פוהר"ן הי"פני:

וזהו: (מועד קטן י"ז): 'אם הרב דומה למלאך ה' צבאות' וכו', צריך שיהא צדיק ולמדן. מלאך, זה בחינות למדן, בחינות מט"ט כנ"ל. צבאות, אות הוא בצבא דילה, בחינות צדיק אות ברית (עיין ברע"מ פנחס רל"ו. ועיין חגיגה ט"ז). ובכל מקום שמזכר צדיק, גם ברית תתאה נכלל בו, כי התחתון נכלל בעליון, בבחינת ידך תחת ירכי:

ו וימי שהוא בבחינת ברית, אזי (אדרא נשא קמ"ב): 'חסד מתגלה בפמא דאמה', בבחינת (תהלים פ"ט): "לעולם אשמר לו חסדי ובריתי נאמנת לו". ובשביל זה נתנה מידת חסד לאברהם, כי הוא היה ראש למאמינים וראש לנמולים:

וכשנתגלה תחסד, הינו האהבה וההשתוקקות, בבחינות (שיר השירים ב): "כי חולת אהבה אני". אזי הוא

עושה נפשות, בבחינות (פראשית י"ב): "ואת הנפש אשר עשו", הינו שעושה נקדות לאותיות התורה. כי אותיות בלא נקדות, כגוף בלא נפש, שאין להם שום תנועה ופעלה בלא נפש. כן הצטרפות וזווגן של האותיות ברל"א שערים, לעשות איזה פעלה, אין להם כח אלא לפי הנקדות. והנקדות הן האהבה והכסופין, בבחינות (שיר השירים א): "נקדות הכסף", והכסופין הן הנפש, בבחינות (תהלים פ"ד): "נכספה וגם כלתה נפשי". ולפי הכסופין כן הנקדות, אם כוסף לרע עושה הנקדות רעים, ואזי נצטרפים האותיות ונזדווגים לעשות פעלות רעות, ואם כוסף לשוב בתשובה, נעשה נקדות טובות, הינו נפשות טובות, ומתנועעים האותיות

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תפח ❦ צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ❦
❦ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

וְנִזְדוּגִים לַעֲשׂוֹת פְּעֻלוֹת טוֹבוֹת, וְזֶהוּ (שִׁיר הַשִּׁירִים שָׁם): "תּוֹרֵי זָהָב
נַעֲשֶׂה לָךְ", כִּדְאִיתָא בְּזוֹהַר (וישב דף קפ"ו): 'אַתְעָרוּתָא דְזוּוּגָא
מִסְטָרָא דְצָפוֹן', וּמְצָפוֹן זָהָב יֵאָתֶה" (איוב ל"ז). וְזֶהוּ: "תּוֹרֵי זָהָב
נַעֲשֶׂה לָךְ", הֵינּוּ אַתְעָרוּתָא דְזוּוּגִין וְהַצְטָרְפוּתָן שֶׁל אוֹתִיּוֹת
הַתּוֹרָה, לַפְּעַל אִיזְהוּ פְּעֻלָּה, אִינּוּ אֵלֶּא עַל-יַדֵּי נְקֻדוֹת הַכֶּסֶף, אִין
לָהֶם שׁוּם תְּנוּעָה אֵלֶּא עַל-יַדֵּי נְקֻדוֹת, שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי הַכֶּסֶף פִּין:

וְזֶהוּ: "אִם הָרַב דּוֹמָה לְמֵלֶכְךָ ה' צְבָאוֹת" כַּנ"ל, אֲזִי בּוֹדֵאֵי
חֶסֶד וְאַהֲבָה מִתְגַּלָּה, וְהַשְׁתּוֹקְקוֹת נִתְגַּלָּה, שֶׁהֵם
הַנְּקֻדוֹת, אֲזִי "תּוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ", אֲזִי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּעֶצְמָן
מִבְּקָשִׁים מִמֶּנּוּ שֶׁיִּדְבַּר אוֹתָם, כִּי שִׁיחֵיהָ לָהֶם נְקֻדוֹת וּנְפֻשׁוֹת:

וְזֶה שֶׁלֹּא הֵי לְאָדָם בְּהַשְׁתּוֹקְקוֹת בְּלֵב בְּלֵב, כִּי צָרִיךְ הָאָדָם
לְהוֹצִיא בְּשִׁפְתָיו כְּסוּפִיו, וְעַל זֶה נִסְדָּר סֵדֶר הַתְּפִלוֹת. כִּי
עַל-יַדֵּי הַשְׁתּוֹקְקוֹת בְּלֵב, נַעֲשֶׂה נְפֶשׁ וּנְקֻדוֹת בְּכַח. וּכְשֶׁמוֹצִיא אֶת
תְּשׁוּקָתוֹ בְּפִיו, אֲזִי נַעֲשֶׂה הַנְּפֶשׁ בְּפֻעַל. כִּי עֵקֶר מוֹצֵא הַנְּפֶשׁ הִיא
מִפִּיו, בְּבַחֲיַנַּת (שִׁיר הַשִּׁירִים ה'): "נְפֹשִׁי יִצְאָה בְּדַבְּרוֹ". וּבְשִׁבִיל זֶה
"תּוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ", "מִפִּיהוּ" דִּיקָא. וְגַם תְּרַגְמוּ שֶׁל (בְּרֵאשִׁית ב'):
"וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה", תְּרַגְמוּ: "לְרוּחַ מְמַלְלָא", כִּי עֵקֶר הַנְּפֶשׁ
מִהַדְּבֹר:

וְזֶה בְּחִינַת (שִׁיר הַשִּׁירִים א'): "נְקֻדוֹת הַכֶּסֶף", הֵינּוּ שֶׁעַל-יַדֵּי
הַכֶּסֶף פִּין נַעֲשִׂין הַנְּקֻדוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת נְפֶשׁ. הֵינּוּ שֶׁעַל-יַדֵּי
מֵה שֶׁהוּא נְכֶסֶף וּמְשִׁתּוֹקֵק לְדַבָּר, אִם לְטוֹב אוֹ לְרָע, חַס וְשָׁלוֹם,
אֲזִי לְפִי הַכֶּסֶף פִּין נַעֲשִׂין נְקֻדוֹת, וְנִצְטִירִין הָאוֹתִיּוֹת שֶׁבְּתוֹךְ הַדְּבָר
שֶׁהוּא נְכֶסֶף. כִּי כָּל דְּבָר יֵשׁ לוֹ אוֹתִיּוֹת, אֵךְ שֶׁהָאוֹתִיּוֹת בְּעֶצְמָן
הֵם כְּגֻלָּם, וְאִין לָהֶם שׁוּם צִיּוֹר בְּלֵי נְקֻדוֹת. וּלְפִי הַכֶּסֶף פִּין
וְהַשְׁתּוֹקְקוֹת שֶׁל הָאָדָם, כִּי נִצְטִירִין הָאוֹתִיּוֹת עַל-יַדֵּי הַנְּקֻדוֹת

שֶׁהֵם בְּחִינַת נֶפֶשׁ שְׂמֻקְבֵּלִין עַל-יְדֵי הַכְּסוּפִין. הֵינּוּ אִם הוּא נִכְסֵף לְדַבֵּר טוֹב, נַעֲשֶׂה מֵהַכְּסוּפִין נֶפֶשׁ קְדוּשָׁה. וְנַעֲשִׂים נְקֻדוֹת, בְּחִינַת "נְקֻדוֹת הַכֶּסֶף". וְאֵזִי נִצְטִירוּ הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהָיוּ כְּגֹלָם, וְנַעֲשִׂים כְּלִי לְקַבֵּל טוֹב. וְכֵן לְהַפְּךְ, חֵם וְשָׁלוֹם, אִם נִכְסֵף לְרַע, חֵם וְשָׁלוֹם, נַעֲשִׂים מֵהַכְּסוּפִין נֶפֶשׁוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת נְקֻדוֹת, וְנִצְטִירוּ הָאוֹתִיּוֹת וְנַעֲשִׂים כְּלִי לְקַבֵּל רַע, חֵם וְשָׁלוֹם. כִּי "מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא הָרַעוֹת וְהַטּוֹב" (אֵיכָה ג'); רַק כָּל אֶחָד לְפִי מָה שֶׁהוּא מְצִיר וְעוֹשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל טוֹב אִו רַע, חֵם וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי הַכְּסוּפִין וְהַשְׁתַּוְקוֹת שְׁלוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה הַנֶּפֶשׁ בְּחִינַת נְקֻדוֹת. וְעַל-יְדֵי הַנְּקֻדוֹת מִתְנוֹעְעִים הָאוֹתִיּוֹת, וְנִצְטִירוּ לְטוֹב אִו לְרַע, חֵם וְשָׁלוֹם:

אֵךְ כִּדֵּי שֶׁתֵּצֵא הַנֶּפֶשׁ מִכַּח אֶל הַפֶּעַל, צָרִיךְ לְדַבֵּר בְּפִה הַכְּסוּפִין וְהַשְׁתַּוְקוֹת, שֶׁהוּא נִכְסֵף וּמִשְׁתַּוְקֵק. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם ה'): "נִפְשֵׁי יִצְאָה בְּדַבָּרוֹ", שֶׁעַל-יְדֵי הַדְּבֹר יוֹצֵאת הַנֶּפֶשׁ מִכַּח אֶל הַפֶּעַל. כִּי עַל-יְדֵי הַשְׁתַּוְקוֹת נִתְהַוֶּה הַנֶּפֶשׁ בְּכַח, וְעַל-יְדֵי הַדְּבֹר שֶׁהוּא מְדַבֵּר בְּפִיו הַשְׁתַּוְקוֹת, נִגְמָר הַנֶּפֶשׁ וְיוֹצְאָה מִכַּח אֶל הַפֶּעַל:

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (מוֹעֵד קָטָן י"ז): 'אִם הָרַב דּוֹמָה לְמֵלֶכֶךְ ה' צְבָאוֹת תּוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ, כִּי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם פּוֹעֲלִים, כִּי הֵם הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: 'וּבְטוֹבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית', וְאֵין טוֹב אֶלָּא תּוֹרָה' (בְּרֻכּוֹת ה.), כִּי הֵם מְנַהֲיְגִין אֶת כָּל הָעוֹלָם. אֵךְ הָאוֹתִיּוֹת בְּעֶצְמָן הֵם כְּגֹלָם, וְאֵין לָהֶם שׁוֹם תְּנוּעָה וְחַיּוּת, וְאֵין לָהֶם שׁוֹם צִיּוֹר. וְעַל כֵּן יֵשׁ לְהַתּוֹרָה שְׁנֵי כַחוֹת, 'זְכָה נַעֲשֶׂה לוֹ סָם חַיִּים' (יוֹמָא ע"ב: וְעֵין תַּעֲנִית ז') וְכוּ'. כִּי כָּל אֶחָד לְפִי מָה שֶׁהוּא נִכְסֵף, כֶּךָ הוּא מְצִיר וּמְפָרֵשׁ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה. כִּי בְּהַתּוֹרָה כָּלוּל אֲחִיזַת טוֹב וְרַע,

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תל ע"מ מוהר"ת זצ"ל "ע"ד מצוי מקוה ש"ד מצד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" ע"מ
ע"מ ע"מ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ע"מ

"וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִכָּשְׁלוּ בָּם" (הושע י"ד). הֵינּוּ כָּל אֶחָד לְפִי
הַכְּסוּפִין שֶׁלוֹ שְׂמֵהֶם נַעֲשִׂים נִפְשׁוֹת, עַל־יְדֵי־זֶה עוֹשֶׂה נְקֻדּוֹת
לְאוֹתֵיזוֹת הַתּוֹרָה, וְנִצְטִירָהּ הָאוֹתֵיזוֹת, וְנִתְפָּרְשׁוּ לְטוֹב אוֹ לְהַפְּךָ,
חֵם וְשָׁלוֹם. וְלִפִּי מֵה שֶׁנִּצְטִירָיו, כִּדְ הֵם פּוֹעֲלִים בְּעוֹלָם. וְעַל־כֵּן
אוֹתֵיזוֹת הַתּוֹרָה מְבַקְּשִׁים לְהִצְטִיר מִפִּי צַדִּיק, שֶׁהוּא מְדַבֵּר
הַכְּסוּפִין דְקִדְשָׁה שֶׁלוֹ, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מְקַבְּלִין הָאוֹתֵיזוֹת נְקֻדּוֹת
וְנִצְטִירָיו לְטוֹב. וְזֶהוּ: 'אִם הָרַב דּוֹמָה לְמֵלֶאכֶּה ה' צְבָאוֹת', כִּי הָרַב
צָרִיד גַּם כֵּן שִׁיחֶיהָ לוֹ שְׁנֵי כַחוֹת שִׁישׁ לְהַתּוֹרָה סָם חַיִּים וְסָם וְכוּ',
בְּאִפְּן שִׁיחֶיהָ אֶפְשָׁר לְהַמְתַּקֵּר אֵלָיו לְקַבֵּל כְּרִצּוֹנוֹ, "צַדִּיקִים יִלְכוּ,
וּפְשָׁעִים יִכָּשְׁלוּ". אִם הוּא מְשִׁתּוֹקֵק לְעַבֹּדֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹכֵל
לְקַבֵּל מֵהָרַב דִּרְךְ יִשְׁרָה לְעַבֹּד אֶת ה'. וְאִם לֹא וְטִינָא יֵשׁ בְּלִבּוֹ,
יוֹכֵל גַּם כֵּן לְמַצֵּא בְּהָרַב דְּבָר שִׁיקְצִין בְּנִטְיָעוֹת וְיִכְפֹּר בְּכֹל, חֵם
וְשָׁלוֹם:

סִדְרָה קִצּוֹר לְקוּטִי מוה"ר"ן הַשׁוֹפְרִי:

יֵא וְהַנְּקֻדּוֹת הֵן הַחַיּוֹת וְהַתְּנוּעָה שֶׁל הָאוֹתֵיזוֹת עַל כֵּן הֵם בְּחִינַת
נִפְשׁ. כִּי כְמוֹ שֶׁהַנֶּפֶשׁ הִיא חַיּוֹת הָאָדָם וְכֹל תְּנוּעוֹתָיו הֵם עַל־יְדֵי
הַנֶּפֶשׁ וּבְלֹא זֶה הוּא כְּגַלְּם, כֵּן הָאוֹתֵיזוֹת אֵין לָהֶם שׁוֹם תְּנוּעָה
וְחַיּוֹת רַק עַל־יְדֵי הַנְּקֻדּוֹת שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מְתְנוּעָעִין וְנִזְדוּגִין
וְנִצְטִירָפִין הָאוֹתֵיזוֹת. וְהַנְּקֻדּוֹת נַעֲשִׂין עַל־יְדֵי הַכְּסוּפִין לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ שֶׁהֵם בְּחִינַת נִפְשׁוֹת וְזוּוּגִין וְהַצְטִירָפוֹתָן שֶׁל הַנְּקֻדּוֹת הֵם
בְּחִינַת זוּוּגֵי הַנֶּפֶשׁוֹת. וְעַל־יְדֵי הַנְּקֻדּוֹת נִזְדוּגִין וְנִצְטִירָפִין
הָאוֹתֵיזוֹת וְזֶה בְּחִינַת זוּוּגֵי הַגּוּפִים. וְזֶה סוּד נְפִילַת אַפִּים שְׁכּוֹנָתוֹ
לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ בְּבְחִינַת הַעֲלָאת מִיֵּן נוֹקְבִין וְלַעֲשׂוֹת יְחוּד. כִּי
עַל־יְדֵי הַכְּסוּפִין שֶׁזֶה בְּחִינַת הַעֲלָאת מִיֵּן נוֹקְבִין מִזֶּה בְּעֲצָמוֹ
נַעֲשֶׂה נֶפֶשׁ וְנִתְעַלָּה וְנַעֲשֶׂה יְחוּד וְזוּוּג. כִּי עַקֵּר הַתְּחוּוֹת הַנֶּפֶשׁ

היא על-ידי ההשתוקקות אחר השם יתברך כל אחד לפי מדרגתו
 שהוא נכסף ומשתוקק להגיע למדרגה שלמעלה ממנה על-ידי-זה
 נעשה הנפש בכה:

יב ועל-ידי הכסופין נעשה הזווג. שעל-ידי-זה שהוא נכסף אל
 הדבר נעשה נפש. ועל-ידי-זה שהוא נכסף להדבר חוזר הדבר
 וכוסף אליו ומזה נתהוה גם כן נפש והנפשות מזדווגין. כי מה
 שהוא נכסף הוא בחינת תאובתא דנוקבא והוא עביד נפש
 נוקבא פמובא בזהר הקדוש (ח"א פ"ה:). ומה שהדבר חוזר ונכסף
 אליו הוא בחינת תאובתא דדכר ועביד נפש דכר ואחר כך באים
 לבחינת עבור ולדה כמו שכתוב שם בזהר הקדוש. ונגמרין
 ויוצאין הנפשות לעשות פעלות בעולם לפי הנקודות שעושין
 לאותיות. כי אותיות התורה הם פועלים הכל כי הם החיות של
 כל דבר ומנהיגין את כל העולם ואין להם כח לפעל אלא לפי
 הנקודות בחינת הכסופין כנ"ל. ואם כוסף לרע עושה נקודות רעות
 חם ושלום, ונצטרפין ונזדווגין האותיות לעשות פעלות רעות.
 ואם כוסף לשוב בתשובה נעשין נקודות טובות ומתנועעים
 האותיות ונזדווגין לעשות פעלות טובות בעולם:

יג ושבת קדש היא בחינת אמונה וקדשת הברית שעל-ידי-זה
 זוכין לאהבה והשתוקקות וכסופים טובים שעל-ידי-זה נעשין
 נפשות קדושות. ועל כן בתחלת שבת בא השתוקקות דקדשה
 לאדם וזוכר את עצמו מאבדת הנפש יתרה בחל כמו שאמרו
 חכמינו זכרונם לברכה: 'כיון ששבת וי אבדה נפש' (ביצה ט"ז) (הינו
 שאמרו בני-ישראל וגו' שבת וינפש). וזוכרים את עצמם
 שבמוצאי שבת קדש אובדים הנפש ומתחילין להתגעגע אחריה
 ומזה בעצמו נתהוה הנפש היתרה של שבת, כי עקר התהוות

הנפשות דקדשה הוא עלידי בסופים טובים כנ"ל:

סדר תשי מוהר"ן הי"מ:

קצא (ז) יום ג' ח"י תשרי שני דחל-המועד סבות לעת ערב שנת תקע"א נלקח ארון אלקים ונסתלק אור ישראל כבוד אדוננו מורנו ורבנו בוצינא עלאה בוצינא קדישא יקרא אור הגנוז והצפון מורנו רבי נחמן זכר צדיק וקדוש לברכה, ונקבר למחרתו ביום רביעי באומין במקום אשר בחר לו בו בחיים חיותו כמבאר בזה הספר ספורי דבריו, אשר מבאר בהם בפרוש שהוטב בעיניו לשכב באומין מחמת שהיה שם קדוש השם הרבה מאד במפרסם. גם עקר הסתלקותו מחמת הקדושים שנהרגו שם באשר הבננו מדבריו שספר באומין שיש שם רבבות נשמות שהוא צריך להעלותן.

גם ביום שני ראשון דחל-המועד הנ"ל שהיה יום אחד לפני הסתלקותו, ענה ואמר אלי האתה זוכר המעשה שספרתי לך. אמרתי לו איזה מעשה, השיב לי המעשה של הבעל-שם-טוב זכרנו לברכה שספרתי לך בעת שנכנסתי לאומין. השבתי לו הן. ענה ואמר זה זמן רב שהסתכלו עלי לתפסני לכאן. שוב ענה ואמר לא אלקים נשמות כאן כי-אם רבבות רבבות.

גם בליקלה שלאחריו ספר גם-כן מענין זה ואמר שכמה משפטים וכמה קדושים וכו' היו בכאן. ואמר מה לכם לדאג מאחר שאני הולך לפניכם, אלו אנשים מאנשינו שמתו מקדם היה להם חשש, אבל אתם מאחר שאני הולך לפניכם אין לכם לחוש כלל. ומה אם הנשמות שלא הכירו אותי כלל הם מצפים על תקונים שלי, מכל-שכן אתם:

קצב (ח) בהיותו יושב באומין היה יושב ומשיח עמנו ואמר

הזכרתם מתי התחלתי לשוח מאומין. ואמרתי לו אני זוכר כשקרא את רבי יודל ושאל לו על ענין הסאפייע [גן באומין]. ענה רבנו זכרוננו לברכה ואמר גם אתה אינך יודע ואינך זוכר, כי גם מקדם בודאי הייתי משיח מזה, ואז כשדברתי עם רבי יודל הייתי אויחו בענין זה ברחוק מקום. ונכנסתי כפר בלמוד זה הרבה מאד כי אז כפר היתה לי יכלת להביא זאת בתוך השיחה שיהיה לה איזה ענין ושיכות. ואמר גם אתם אינכם חכמים ואתם סבורים שהענין הוא אודות רבי נחמן נתן. באמת זה אינו אחד מאלפי אלפים ורבי רבבות מהענין שבא בשבילו. ואמר שגם בחורף העבר כשדבר שרוצה לנסע על המדינה, עקר פונתו היה להיות נשאר כאן על איזה זמן. ועוד דבר עמנו מזה.

מכל זה נשמע שיש לו פונה גדולה ונוראה מאד בזה שבא לאומין ושינה זמן רב שהתחיל להשיג ענין זה ושיש לו בזה למוד שלם עמק מאד. וגם בהיותו בברסלב זמן רב קדם שנסע לאומין רק שדבר מזה גם אז היה אויחו בלמוד זה ברחוק מקום מאד. מכל-שכן עתה שכבר נכנס לשם ואי אפשר לצייר מזה אפלו מה שנתנוצץ בדעתנו בזה כי מאד עמקו מחשבותיו בכל מה שעשה בפרט בענין נסיעתו לאומין להסתלק שם עמק עמק מי ימצאנו:

סדר האלקה-בית היומני:

- א. כשיתבטל הקנאה, אזי יהיה קבוצ גליות. ב. על-ידי קנאה בא שרפה. ג. על-ידי קנאה בא שפיכות-דמים. ד. על-ידי קנאה בממון חברו נעשה שוטה. ה. על-ידי ביאתך לצדיק יתבטל ממך הקנאה. ו. על-ידי קנאה עצמותיו מרקיבין. ז. השום מוציא קנאה. ח. דפרע קנאה מחריב ביתו. ט. על-ידי קנאה בא

תְּשִׁישׁוֹת כַּח.

קָרִי א. קָרִי בָּא עַל־יַדֵּי דְבֹר מִזְנוֹת גַּם עַל־יַדֵּי שְׁנַפֵּל מֵאֲמוֹנָתוֹ.
ב. מִי שְׁמוֹצִיא קָרִי, לְסוֹף הוֹלֵךְ עָרוֹם. ג. עַל־יַדֵּי עֲצָבוֹת רוֹאֵה קָרִי.
ד. מִי שְׁנִזְהָר לְאֹכֵל מְשָׁאֵלֶת חָכָם, הוּא נִצּוֹל מְטָמְאֵת קָרִי. ה. אִין
לוֹ לְאָדָם לְאֹכֵל עַל שְׁלֶחַן הַצְּדִיק, קָדָם שְׁטָבֵל לְקָרִיו. ו. תְּשִׁמַּח
בְּטוֹב שְׂבָא עַל הַצְּדִיקִים, וְזֶה תִּקּוֹן לְקָרִי. ז. עַל־יַדֵּי הַלִּיצָנוֹת בָּא
לְטָמְאֵת קָרִי. ח. קָרִי בָּא מִקְלוֹת־רֹאשׁ. ט. קָרִי בָּא עַל־יַדֵּי אֲכִילַת
שׁוֹם וּבִיצִים. י. גַּם עַל־יַדֵּי דְבָרִים בְּטִלִּים וְנִבּוֹל פֶּה.

חֶלֶק שְׁנֵי א. הַשְּׂכָרוֹת גּוֹרֵם גְּלוֹת גַּם גּוֹרֵם הוֹצָאֵת זָרַע לְבִטּוּלָה.
ב. הַבְּזִיוֹנוֹת בָּאִים עַל־יַדֵּי קָרִי. ג. הַדְּבֹר שְׂאָדָם מְדַבֵּר בְּחֻצֵי
דְבֹר, שְׂאִינוֹ מוֹצִיא אוֹתֵינּוּ הַדְּבֹר יָפָה יָפָה, זֶה בְּחִינַת כְּמוֹ
בְּחִינַת קָרִי. ד. הַבָּנִים מֵתִים, חַם וְשָׁלוֹם, עַל־יַדֵּי רְאִית קָרִי. ה.
תִּקּוֹן גָּדוֹל לְמִקְרָה, חַם וְשָׁלוֹם, לוֹמַר אֱלֹהֵי עֲשֶׂרָה קִפִּיטָל תְּהִלִּים
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׁקָרָה לוֹ, חַם וְשָׁלוֹם, וְאֵלֹהֵינוּ הֵן: ט"ז "מִכְתָּם לְדָוִד";
ל"ב "לְדָוִד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי"; מ"א "אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל"; מ"ב
"בְּאֵיל תִּעְרַג"; נ"ט "לְמַנְצֵחַ אֵל תִּשְׁחַת"; ע"ז "עַל יְדוֹתוֹן"; צ'
"תִּפְלָה לְמִשְׁפָּחָה"; ק"ה "הוֹדוּ לַה' קְרָאוּ"; קל"ז "עַל נִהְרוֹת בְּבֵל";
ק"נ "הִלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ". וְתִדַּע נְאֻמָּנָה, שְׂאֵלֹה עֲשֶׂרָה קִפִּיטָלִיךְ
מְסֻגָּלִים מְאֹד מְאֹד לְתִקּוֹן עֲוֹן זֶה, וְהַנִּזְהָר בְּזֶה לוֹמַר אוֹתָם כַּנֶּל,
אִין צָרִיךְ לְהַתִּירָא עוֹד כְּלָל, כִּי בְּיָדֵינוּ יִתְקַן בְּזֶה, כִּי הֵם תִּקּוֹן גָּדוֹל
מְאֹד.

קִשּׁוּי לִילָד א. אִשָּׁה שְׂאוֹכֶלֶת צָנוֹן בְּעַבְרָה, תִּלְד בְּקִשּׁוּי. ב.
אִשָּׁה שֶׁהִיא מְקַשָּׂה לִילָד, סְגָלָה שְׂתִתֵּן לָהּ לְשִׁתּוֹת מִיָּם מִשְׁבַּעָה

בְּאֲרוֹת. ג. גַּם בְּנִיָּה לֹא יִהְיוּ עֹמֵה בְּבֵית.

סדר שיחות הר"ן היום:

צב כְּשֶׁבָאָה נְשָׁמָה לְעוֹלָם אֲזִי אֹתָהּ הַפְּעֵלָה שֶׁל אֹתָהּ הַנְּשָׁמָה מִתְּחֵלָתָה לְהִתְעַלּוֹת כְּגוֹן אִם הַנְּשָׁמָה שֶׁל חָכָם אֲזִי הַחֲכָמָה מִתְּחֵלָתָה לְעֵלּוֹת וְעוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה מִיּוֹם הַיּוֹלָדוֹ עַד יוֹם הַסִּתְּלָקוֹתוֹ וְכֵן אִם הִיא נְשָׁמָה שֶׁל מַלְכוּת אֲזִי תַכְסִּימִי מִלְּחָמָה וְעַסְקִי הַמַּלְכוּת מִתְּעַלִּין וּלְפִי מַהוּת הַחֲכָמָה אֵיזָה חֲכָמָה שֶׁהוּא, אֹתָהּ הַחֲכָמָה מִתְּעַלִּית בָּעֵת שֶׁבָא הַנְּשָׁמָה לְהַעֲוֹלָם וְכֵן לְפִי מַהוּת הַמַּלְכוּת אִם הוּא מַלְכוּת הַרְשָׁעָה אוֹ מַלְכוּת טוֹבָה הַכֹּלֵל, אֹתָהּ הַפְּעֵלָה שֶׁל אֹתָהּ הַנְּשָׁמָה מִתְּחֵלָתָה לְהִתְעַלּוֹת מִיּוֹם בִּיאַת אֹתָהּ הַנְּשָׁמָה לְעוֹלָם וַיֵּשׁ בְּיָמֵי חַיָּו שֶׁל הָאָדָם יָמֵי עֲלִיָּה וַיָּמֵי עֲמִידָה וַיָּמֵי יְרִידָה כְּגוֹן אִם יָמֵי חַיָּו שְׁבַעִים שָׁנָה אוֹ שְׁמוֹנִים שָׁנָה, אֲזִי שְׁלִישׁ יָמָיו הֵם יָמֵי עֲלִיָּה וְשְׁלִישׁ יָמֵי עֲמִידָה וְשְׁלִישׁ יָמֵי יְרִידָה, דִּהְיֵנוּ שְׁשֻׁלִישׁ יָמָיו עוֹלָה מִמַּעְלָה עִם כָּל הַכַּחוֹת, וְשְׁלִישׁ יָמָיו הוּא עוֹמֵד, וְאַחֲרֵכֶּךָ שְׁלִישׁ יָמֵי יְרִידָה וַיָּמֵי עֲמִידָה הוּא בְּמַלּוּאָה שְׂאֵז כָּל הַכַּחוֹת בְּשִׁלְמוֹתָן וּבְמַלּוּאָן וְהוּא בְּחִינַת נְגוּד הַלְּבָנָה כִּי הַלְּבָנָה בְּשַׁעַת הַמּוֹלָד הִיא קְטַנָּה וְאַחֲרֵכֶּךָ עוֹלָה וְנִגְדָּלָת עַד שֶׁבָאָה נֶגֶד הַשָּׁמֶשׁ וְאֲזִי הוּא בְּחִינַת עֲמִידָה וְאַחֲרֵכֶּךָ יוֹרֵדָת וְנִקְטָנָת וְסִגְלָת הַלְּבָנָה הִיא לְחִלּוּחִית וְעַל־כֵּן הַיָּם מֵעַת מוֹלָד הַלְּבָנָה מִתְּחִיל לְעֵלּוֹת וּלְהִגָּבִיָּה עֲצָמוֹ לְמַעְלָה לְמַעְלָה וְאַחֲרֵכֶּךָ בְּסוֹף הַחֹדֶשׁ נוֹפֵל וַיּוֹרֵד וְנִקְטָן:

וְדַע שֶׁהַדְּבוּרִים שֶׁמְדַבְּרִים בְּרַבִּים, כָּל מֵה שֶׁהָעוֹלָם הֵם רַבִּים יוֹתֵר הַדְּבוּרִים נִמְתָּקִים בְּיוֹתֵר וְזֶה בְּחִינַת שֶׁל "הַהֵינּוּ דְאָמְרֵי אֵינְשֵׁי", שֶׁהֵם דְּבוּרִים שֶׁל גּוֹיִם וְאַחֲרֵכֶּךָ כְּשֶׁבָאוּ בְּתוֹךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּדְּבְרוּ בִּינֵיהֶם עַל־יְדֵי־זֶה נִמְתָּקוּ וְנַעֲשׂוּ מֵהֶם דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תנו ✧ צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ✧
✧ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

וְזֶה בְּחִינַת מֵי הַיָּם שֶׁהֵם מְלוּחִים וְאֵי אֶפְשָׁר לְשִׁתּוֹתָם וּכְשֶׁהוֹלְכִים
דֶּרֶךְ הַרִים שֶׁל חוֹל עַל־יְדֵי־זֶה נִמְתָּקִים כִּי הַחוֹל מִמַּתִּיק הַמַּיִם וְאֲזֵי
רְאוּיָן לְשִׁתּוֹת (וְלֹא בְּאֵר יוֹתֵר):

צג דַע שֵׁישׁ אֹר שֶׁהוּא מְאִיר בְּאֶלֶף עוֹלָמוֹת וְזֶה הָאֹר אֵין אָדָם
פְּשׁוּט יָכוֹל לְקַבֵּל מִחֲמַת גְּדֹלוֹ וְצָרִיךְ לָזֶה חָכְם גְּדוֹל שְׂיוּכָל לְחַלֵּק
אֲלָפִים לְמֵאוֹת דִּהְיֵנוּ שְׂיוּכָל לְחַלֵּק הָאֹר הַגְּדוֹל לְחֲלָקִים קְטַנִּים
כִּדֵי שְׂיוּכָלוּ הַקְטַנִּים בְּמַעֲלָה לְקַבְּלוֹ מְעַט מְעַט כְּמוֹ לְמַשָּׁל כְּשֶׁאֶחָד
אוֹמֵר פְּשָׁט אוֹ חֲלוֹק גְּדוֹל מְאֹד וּמִחֲמַת זֶה אֵין יְכוּלִין לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ
מִחֲמַת גְּדֹלוֹ כִּי חֲצֵי פְשָׁט אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל כִּי אִם כָּלָה אֲבָל
כְּשֶׁמִּחֲלָקִין הַפְּשָׁט וְהַחֲלוֹק לְחֲלָקִים וְעֲנִינִים אֲזֵי יְכוּלִין לְהִבִּין כָּל
עֲנִין וְעֲנִין בְּפָנָי עֲצָמוֹ כִּךְ יֵשׁ אֹר שֶׁהוּא מְאִיר בְּאֶלֶף עוֹלָמוֹת
וְהוּא הַשָּׁגָה אַחַת דִּהְיֵנוּ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ אֲלֵא כָלוֹ אֲבָל
לֹא בְּמִקְצֵת כִּי הוּא אֹר אֶחָד פְּשׁוּט אֶךְ תְּלִמִיד־חָכְם שֶׁהוּא נוֹקֵם
וְנוֹטֵר הוּא יָכוֹל לְחַלֵּק אֲלָפִים לְמֵאוֹת דִּהְיֵנוּ לְחַלֵּק הָאֹר גְּדוֹל
לְחֲלָקִים כִּדֵי שְׂיוּכָלוּ לְקַבְּלוֹ כַּנִּזְכָּר לְעֵיל:

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ב) אפילו לא הוקבעו מתחלה כולם לאכול יחד אלא שהשנים
קבעו ואח"כ בא השלישי וקבע עמהם או שאחד קבע תחלה
ואח"כ קבעו השנים עמו אינם רשאים ליחלק כיון שהם קבועים
יחד בגמר האכילה ומכל מקום אם יאכל עמהם בלא קבע רשאים
ליחלק אא"כ הוא שמש: הגה ומכל מקום אפילו כל מקום שרשאים ליחלק
עדיף טפי לזמן משום דברוב עם הדרת מלך (כ"י): (ג) אם היו רוכבים
ואמרו נאכל אף ע"פ שכל אחד אוכל מכרו ולא ירדו מהבהמות
מצטרפין כיון שעמדו במקום אחד אבל אם היו הולכים ואוכלים
לא ואם היו אוכלים בשדה מפוזרים ומפורדים אע"פ שאוכלים

כלם בשעה אחת ומככר אחד כיון שלא קבעו מקום לאכול אינם מצטרפין: הגה המנהג שלא לזמן בבית עובד כוכבים ונראה לי הטעם משום דלא יוכלו לקבוע עצמן בבית עובד כוכבים משום יראת העובד כוכבים והוי כאלו אכלו בלא קבע ועוד דיש לחוש לסכנה אם ישנו בנוסח הברכה ולא יאמרו הרחמן יברך את בעה"ב הזה ולכן מתחלה לא קבעו עצמן רק לברך כל א' לבדו ולכן אין לשנות המנהג ואף אם לא היה טעם זה מספיק מכל מקום מאחר דכבר נהגו כך הוי כאלו לא קבעו עצמן ביחד: (ד) שלשה שישבו לאכול וברכו ברכת המוציא אפילו כל אחד אוכל מככרו ואפילו לא אכל עדיין כזית פת אינם רשאים ליחלק: (ה) ג' שבאו מג' חבורות של שלשה שלשה בני אדם ונתחברו אלו השלשה אם זימנו עליהם במקומם כגון שהפסיקו כל אחד לשנים עד שאמרו הזן שוב אינם יכולים לזמן אפילו אכלו אח"כ יחד וגמרו סעודתן ואם לא זימנו עליהם במקומם חייבים לזמן ואינם רשאים ליחלק ואפילו לא אכלו אלו הג' ביחד משנתחברו: (ו) שלש חבורות שהיו בכל אחת ארבעה ופירש אחד מכל חבורה ונצטרפו לחבורה אחרת וזימנו הג' הנשארים פרח זימון מינייהו כיון שחבריהם זימנו והוא הדין אם לא היו בכל חבורה אלא ג' והלך אחד מכל חבורה קודם זימון ונתחברו אלו הג' ובא א' לכל חבורה ונצטרף עם ב' הראשונים וזימנו יחד פרח זימון מאלו הג' כיון שכבר זימנו חבורתם אע"פ שלא זימנו עמהם: הגה שלש חבורות שאכלו ובכל חבורה ג' בני אדם אסור לכל א' ליפרד מכל חבורה ולזמן ביחד דהרי הב' הנשארים בכל חבורה אינן יכולים לזמן אח"כ אבל אם היה בכל חבורה ד' מותר ליפרד א' מכל חבורה ולזמן ביחד והנשארים יזמנו כל חבורה במקומם (ב"י בשם הרשב"א):

סימן קצד (א) שלשה שאכלו כאחד ושכחו וברך כל אחד לעצמו בטל מהם הזימון ואין יכולים לחזור ולזמן למפרע וכן אם ברכו שנים מהם אבל אם שכח אחד מהם ובירך השנים יכולים לזמן עם השלישי אף על פי שכבר ברך יכול לומר ברוך שאכלנו משלו והם יוצאים ידי חובת זימון והוא אינו יוצא ידי זימון שאין זימון למפרע: הגה ואם האחד זימן עם אחרים אף שנים הנשארים אינן יכולים לזמן (בית יוסף בשם רשב"א): (ב) שלשה שאכלו ויצא אחד מהם לשוק קוראים אותו ומודיעים לו שרוצים לזמן כדי שיכוין ויצטרף עמהם ויענה עמהם ברכת זימון ויוצאים ידי חובתן אף ע"פ שאינו בא ויושב עמהם וה"מ בג' אבל בעשרה כיון שצריכים להזכיר את השם אינם מצטרפין עד שיבא וישב עמהם (ועיין לעיל סימן ר' עד היכן ברכת הזימון): (ג) ג' שאכלו כאחד ואין אחד מהם יודע כל בהמ"ז אלא אחד יודע ברכה ראשונה ואחד השניה ואחד השלישית חייבים בזימון וכל אחד יברך הברכה שיודע ואע"פ שאין בהם מי שיודע ברכה רביעית אין בכך כלום אבל לחצאין אין לברך אם האחד אינו יודע כי אם חצי הברכה שאין ברכה אחת מתחלקת לשתיים:

סדר לקוטי תפלות היימני:

תְּקִיט: וּבִכְן תִּרְחַם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְתִזְכְּנוּ לְעַסְק בְּמִשָּׁא וּמִתָּן בְּאַמוּנָה גְּדוּלָּה וְלֹא נִעְבֵּר וְלֹא נִשְׁנָה דְּבוּרֵנוּ לְעוֹלָם אֲפֹלוּ בְּשִׁבִיל הוֹן רַב וְנִזְכָּה לְלַמֵּד וּלְקַיֵּם כָּל הַדִּינִים הַשְּׂיִכִּים וְנִזְגְּעִים לְמִשָּׁא וּמִתָּן שִׁיחַם כָּל דֵּינֵי מְמוֹנוֹת וְנִזְכָּה לְקַשֵּׁר מִחֲשַׁבְתָּנוּ אֶל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּשַׁעַת הַמִּשָּׁא וּמִתָּן וּמִחֲשַׁבְתָּנוּ תְּהִיָּה קְשׁוּרָה בְּדֵינֵי הַתּוֹרָה הַמְּלַבְּשִׁין בְּתוֹךְ הַמִּשָּׁא וּמִתָּן, וְתִצְלִלְנוּ שְׁלֵא נִכְּשֵׁל בְּעוֹן מַדּוֹת וּמִשְׁקוּלוֹת לְעוֹלָם, בֵּין בְּשׁוּגָג בֵּין

בְּמִזִּיד, בֵּין בְּאֲנָם בֵּין בְּרָצוֹן וְלֹא אֶטְעָה אֶת חֲבָרֵי שׁוֹם אֲזַנְאֵת
מָמוֹן וְאֲזַנְאֵת דְּבָרִים בְּעוֹלָם וְאֲזַכָּה לַעֲשׂוֹת הַמִּשָּׁא וּמִתָּן בְּקִדְשָׁה
גְּדוּלָה וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנִזְכָּה לְקַיִם
בְּשַׁעַת הַמִּשָּׁא וּמִתָּן "וְדַבֵּר אֶמֶת בְּלִבְבוֹ" כָּרַב סִפְרָא וְלֹא נִשְׁנָה
לְעוֹלָם מִכְּפִי מַה שְׁנִגְמַר בְּלִבְבֵנוּ, רַק נִזְכָּה לְקַיִם הַמִּקָּח כְּפִי מַה
שְׁנִגְמַר בְּלִבְבֵנוּ לְמַכְרוֹ אוֹ לְקַנּוֹתוֹ וְעַל יְדֵי זֶה תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ
הַרְבִּים וְתִגַּן בְּעֵדְנוּ וְתִפְרֹם עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמְךָ וְתִמְשִׁיךְ בְּרַחֲמֵיךָ
אוֹר הַחַשְׁמ"ל הַקְּדוֹשׁ מֵעוֹלָם הַבִּינָה לְשֹׁמֵר אֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה
שְׁלֹא יִגַע בָּהּ זָר וְנִזְכָּה לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת תָּמִיד בְּקִדְשָׁה
גְּדוּלָה, עַד שְׁנִזְכָּה עַל-יְדֵי עֲשִׂיַת הַמִּשָּׁא וּמִתָּן בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה,
לְקַבֵּל שִׁכְל חֲדָשׁ וּנְשַׁמָּה חֲדָשָׁה מֵאוֹר הַפָּנִים וְתִזְכָּה אוֹתָנוּ שְׁנִהְיֶה
כְּלָנוּ אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל נְכַלְלִים זֶה בְּזֶה עַד שְׁעֲשִׂיַת הַמִּשָּׁא
וּמִתָּן בְּאַמוּנָה שֶׁל הַסּוֹחָרִים הַכְּשֵׁרִים יִהְיֶה טוֹבָה לְהַתְּלִמִּידֵי
חֲכָמִים אֲמִתִּיִּים וְלְהַצְדִּיקִים וּכְשֵׁרִים אֲמִתִּיִּים הַבְּטִלִּים מְכַל עֶסְקֵי
מִשָּׁא וּמִתָּן וְעוֹסְקִים בְּתוֹרָה וְעַבּוּדָה תָּמִיד שְׁשִׂיַת-חֲדָשׁ שִׁכְלָם עַל יְדֵי
הַמִּשָּׁא וּמִתָּן שֶׁל הַסּוֹחָרִים הַכְּשֵׁרִים הָעוֹסְקִים בְּמִשָּׁא וּמִתָּן בְּאַמֶּת
וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה עַד שְׁנִזְכָּה כְּלָנוּ לְהַמְשִׁיךְ וּלְקַבֵּל בְּכָל עֵת שִׁכְל
חֲדָשׁ וּנְשַׁמָּה חֲדָשָׁה מֵאוֹר הַפָּנִים:

תִּקַּח: וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנִזְכָּה לְבָרֵךְ וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה שְׁנִפְּלוּ
בֵּין הַקְּלָפוֹת בְּחִטָּאֵינוּ וְעוֹזְנוֹתֵינוּ הַמְּרַבִּים וְנִזְכָּה לְבָרֵךְ וּלְהַעֲלוֹת
כָּלֵם אֵל הַקְּדוּשָׁה, לְחַזֵּר וּלְהַכְנִיֵם לְתוֹךְ הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, עַל יְדֵי
עֲשִׂיַת מִשָּׁא וּמִתָּן בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה וּתְרַחֵם עַל כָּל הַנְּדָחִים,
עַל כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַנְּפוּצִים וּמְפֹזְרִים בֵּין הַקְּלָפוֹת
וְהַעֲכוּ"ם, וְתַחֲזֹר וְתִקְבְּצֵם וְתַכְנִיֵם בְּתוֹךְ הַקְּדוּשָׁה, בְּתוֹךְ הָאֱמוּנָה
הַקְּדוּשָׁה וְתַטְהֵרם וְתַקְדֵּשׁם בְּקִדְשֶׁךָ הָעֲלִיּוֹנָה, עַד שְׁיִזְכְּנוּ לְעֵלוֹת

וְלִרְאוֹת לְפָנֶיךָ וְלְאוֹר בְּאוֹר פְּנֵיךָ:

תִּקְבֵּא: וְתִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְקַיֵּם מִצְוֹת תְּפִלִּין כְּרָאוּי עִם כָּל פְּרָטִיָּה
 וְדִקְדוּקָיָה וְכִוּוֹנֹתֶיהָ וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּוִיִּים בָּהֶן, וּבְלֵב טוֹב
 וּבְשִׂמְחָה גְּדוּלָה וּבִירְאָה וְאַהֲבָה עֲצוּמָה וְתַעֲזִרְנוּ שְׁלֹא אֲסִיחַ אֶת
 יְדֵי מִן הַתְּפִלִּין לְעוֹלָם וְאֶזְכָּה שְׂיֵאִיר עָלַי אֹר פְּנֵיךָ עַל יְדֵי
 קְדוּשַׁת מִצְוֹת תְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים וְיִקְיֵם בִּי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְרָאוּ כָּל
 עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ וְיָרְאוּ מִפָּנֶיךָ" וְאֶזְכָּה שְׂיִמְשֶׁךָ עָלַי
 אֹר הַחֲשֵׁמ"ל הַקְּדוּשׁ עַל יְדֵי הַרְצוּעוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל הַתְּפִלִּין וְעַל
 יְדֵי זֶה אֶזְכָּה לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמַּת תָּמִיד וְאֶזְכָּה לְהִתְקַשֵּׁר
 וּלְהִתְדַבֵּק בְּךָ בְּאַמַּת עַל יְדֵי קְשִׁירַת הַתְּפִלִּין בְּרֵאשֵׁי וּבְזֵרוּעֵי,
 וְתִזְכְּנִי לְהִמְשִׁיךְ עָלַי תָּמִיד קְדוּשַׁת אֹר הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים, וּלְקַבֵּל
 תָּמִיד שֶׁכָּל חֵדֶשׁ וְנִשְׁמָה חֲדָשָׁה מֵאוֹר הַפָּנִים:

תִּקְבֵּב: וְזִכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְשִׁמְעַ קוֹל שׁוֹפֵר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה
 מִתּוֹקֵעַ הַגּוֹן וְכָשֵׁר וְיִהְיֶה לָנוּ כַּח בְּשַׁעַת הַתְּקִיעוֹת לְעוֹרֵר אֲזוֹרוֹת
 מִפָּנִים עֲלִיוֹנִים, עַד שְׂיֵאִיר אֹר פְּנֵי הַתּוֹקֵעַ בְּאוֹר פְּנֵיךָ וְנִזְכָּה
 לְהִתְעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה עַל יְדֵי הַתְּקִיעוֹת, וּלְחֲדוּשׁ שֶׁכָּלֵנוּ וְנִשְׁמוֹתֵינוּ
 אָז, וּלְהִמְשִׁיךְ וּלְקַבֵּל עָלֵינוּ שֶׁכָּל וְחֲכָמָה חֲדָשָׁה וְנִשְׁמָה חֲדָשָׁה
 מֵאוֹר הַפָּנִים וְיִקְיֵם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה, ה'
 בְּאוֹר פְּנֵיךָ יִהְלִכוּן" אֹר פְּנֵיךָ עָלֵינוּ אֲדוֹן נְסֵה, וְהַעֲלֵנוּ מִהֶרָה אֶל
 הַבַּיִת נָכוֹן וְנִשְׂא וּמִהֶר לְגִאֲלָנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה, גְּאֻלַּת הַנְּפֶשׁ וְהַגּוּף
 וְהַמָּמוֹן, אֲשֶׁר כָּלֵם הֵם בְּגָלוֹת גְּדוּל עֲכָשׁוּ חוּם וְחַמַּל עַל פְּלִיטַת
 עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וּמִהֶר לְגִאֲלָנוּ גְּאֻלַּת עוֹלָם בְּכָלֵל וּבְפָרֵט
 בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת וְתָבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, בֶּן דָּוִד יְבוּא
 וְיִגְאֲלָנוּ וְתִבְנֶה חֲרָבוֹת יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַצְּדָק קְרִיָּה נְאֻמָּה וְתֵאִיר
 עָלֵינוּ בְּאוֹר פְּנֵיךָ וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְבָנוֹת בֵּית קְדוּשָׁנוּ וְתַפְאֵרְתָּנוּ,

וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֵת קַרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ וְנִזְכָּה לְהִקְרִיב קַרְבַּן
הַתְּמִיד בְּמוֹעֵדוֹ וּבְמִקְוָמוֹ בְּהִלְכָתוֹ, וּלְהִקְטִיר קְטֹרֶת בְּזִמְנָהּ, וְעַל־
יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהִכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עַמְּלִיק לְכֹלֹת וּלְבַעַר הַקּוֹצִים מִן
הַכָּרְם, לְהִכְרִית וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַחוֹחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹבְבִים אֵת
הַשׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיוֹנָה, וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקִּדְשָׁה מִבֵּין הַקְּלָפוֹת
וְהָעֲכוּ"ם, וּכְלָם יִתְדַבְּקוּ וְיִתְאַחֲזוּ בְּאַמוֹנָה הַקְּדוּשָׁה וְיִתְבָּרְרוּ וְיַעֲלוּ
מֵעֵלָה מֵעֵלָה עַד שִׁישׁוּבוּ לַעֲלוֹת וּלְהִתְחַדֵּשׁ בְּאֵזֶר הַפָּנִים וּכְסֵא דְיָוָד
מִהֲרָה תָּכִין, וְיִהְיֶה הַשֵּׁם שָׁלֵם וְהַכֶּסֶף שָׁלֵם וְתִתֵּן לָנוּ מֶלֶךְ אֶחָד
וְרוּעֵה אֶחָד כְּלָבֵךְ, הוּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְתִתְגַּלֶּה
מַלְכוּתְךָ עַל כָּל בְּאֵי עוֹלָם וְתִתְגַּדֵּל וְתִתְנַשֵּׂא וְתִתְרוֹמֵם אַמּוֹנַתְךָ
וּמַלְכוּתְךָ לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַל כָּל יְצוּרֵי עוֹלָם וּכְלָם יִכְסְפוּ וְיִשְׁתַּוְּקוּ
לְאַמוֹנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה וְתִמְלֹךְ אֶתְּהָ ה' מְהֵרָה לְבִדְךָ עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ,
כִּי הַמַּלְכוּת שְׁלֹךְ הִיא וְלַעוֹלָמִי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד כְּכָתוּב בְּתוֹרַתְךָ:
"ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד" וְנֶאֱמַר: "וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד":